ముసలాడు

వి.వి.బి. రామారావు

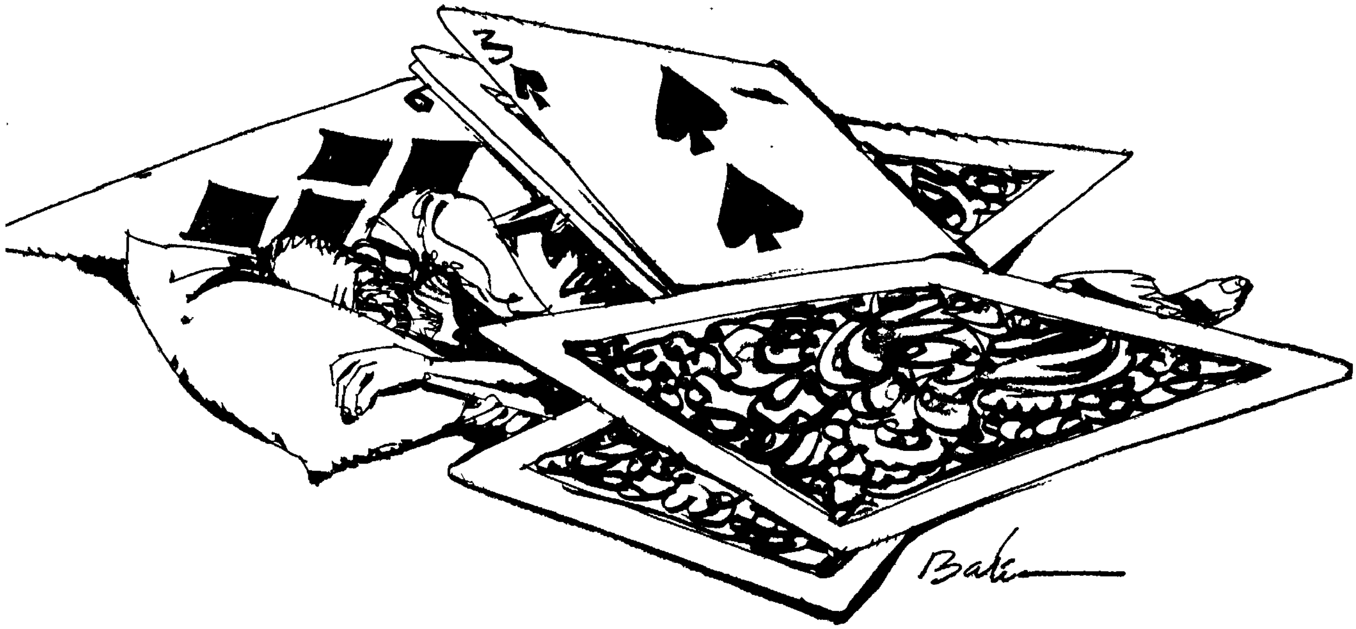

—"అబ్బాయ్!... ఒరేయ్ అబ్బాయ్! .... సుందూ... యేయ్ సుందూ ...."

ముసలాయన పిలిచి పిలిచి అలిసిపోయాడు. గొంతు ఎండిపోయింది.... నాలుక పిడచకట్టుకుపోయింది... దాహం .. పిలవడానికి కూడా ఇక శక్తి లేదు.... నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

గోడ వైపునుంచి ఇటువైపుకు ఒత్తిగిల్లడానికే ఒంట్లో ఉంగోరు బలం ఖర్చయిపోయింది.

నుదుటన చిరుచెమట.

మళ్ళీ కాసేపు కళ్ళు మూసుకుని ఒంట్లో శక్తినంతటినీ కూడగట్టుకొని మరొక్కసారి పిలిచాడు ముసలాయన.

"... ఒరేయ్... సుందూ!"

మేడమీదకి పిలుపు అందలేదు. క్రిందపిలుపు అందుకోబడలేదు.

ముసలాయన కళ్ళు మూతబడ్డాయి.

పక్క తడిసిపోయింది. కింద ఒట్టి... ఈగలు... వాసన... ఏవేవీ ఆయనకు తెలియడంలేదు. మగత... నీరసం... చెరుపు-మరుపు.

"శేఖరం! శేఖరం!"

వీధి తలుపుదగ్గర ఎవరో పిలుస్తున్నారు.

జేరగిలా పెట్టిన తలుపులు తోసుకుని ఆయన లోపలికొచ్చాడు.

"శేఖరం!"

ముక్కుపుటాలకు సోకిన వాసనవల్లనేమో గోడవార నున్న నులకమంచం మీదకు ఆయన దృష్టి మళ్ళింది.

"ఒరేయ్! శేఖి.... శేఖిగా..."

ఆయన ముసలాయనను తట్టి లేపాడు.

"ఆఁ!..."

ముసలాయనకు కొద్దిగా తెలివి వచ్చింది.

ఇది ఉదయమా, మధ్యాహ్నమా? సంధ్యవేళా? అసురసంధ్య వేళా? మీదకు చూశాడాయన. లైటు వెలగడంలేదు.

"ఒరేయ్! శేఖిగా... నేన్రా రామాన్ని... నన్ను గుర్తుపట్టావా?"

"రామంవా?... ఓ! రామంగాడివా! రా, రా!" ముసలాయన లేచే ప్రయత్నం చేశాడు.

కాని ఆయన శరీరం - ఎప్పుడో ఆయన మాట వినడం మానేసింది. కాళ్ళూ, చేతులూ చచ్చుపడిపోయాయి....

"ఏంవిట్రా ఇలా అయిపోయావ్! ఇంట్లో ఎవరూ లేరా? పిల్లలు...?" రామం గారడిగారు.

"పిల్లలు! పిల్లలు! ఓ... పిల్లలా— సరే— ఎవరున్నారు... చిన్నాడు మేడమీదున్నాడు— నువ్వే చూడు—"

రామంగారికి మరి అక్కడ ఉండబుద్ధికాలేదు తెలియని ఇల్లు కాదు. కాని ఇంత బోసిగా— ఈ కంపు బాధ పడలేక అద్దెలవాళ్ళూ ఖాళీ చేసేశారా?

మేడమీద మధ్యగది తలుపులు జేరవేసి ఉన్నాయి.

"అబ్బాయ్!" తలుపు తోశాడాయన.

పేకాట మంచి జోరులో ఉంది.

"ఎవరు వచ్చార్రా!" ఒకతనికి కొంచెం తెలివి వచ్చింది. రామంగారు ముందుకు సాగారు.

"అబ్బాయ్! ఎలాగయితేనేం వెదుక్కుని వచ్చానోయ్! నాకూ ఓ చెయ్యి పంచండి. రౌండు ఎక్కడవుతుంది. స్టేక్ ఎంత?" - ఒక దగ్గర కూలబడ్డాడు గదిలో జొరబడ్డ మనిషి.

"కాదుసార్! ఆట అయిపోవచ్చింది, మేం లేచిపోదామనుకుంటున్నాం."

ఆరుగురిలో ఒకతను అన్నాడు.

"మా మంచిమాట చెప్పావ్! ఇదెక్కడి ఘోరమయ్యా! ఇల్లు వెదుక్కుంటూ ఇంత దూరం వచ్చాను. ఆడదామని సరదాపడుతుంటే మానేస్తా రంటారేమిటి? వెధవతిండి రోజూ తినేదే కాస్త టిఫిన్ తెప్పించుకుందాం, మరొక్క రెండు రౌండ్లు ఆడి లేచిపోదాం."

"క్షమించాలి మీరు" ఒకతను అడిగాడు.

"నేనెవరినైతేనేం— పేకాట దగ్గరా, బుడ్డి దగ్గరా అంతా సమానమే. ముక్క తియ్యవోయ్ బాబూ!"

పేకాడుతున్న సుందరానికి కడుపులో ఏదో వికారం మొదలైంది. ఎవరీయన ?

"క్షమించండి. పెద్దవాళ్ళు"

"నాబొంద పెద్దరికమేమిటీ, ఆమధ్య పక్షవాతం వచ్చింది... కాలు ఈడుస్తూ నడుస్తాను— కానయితేనేం మనసు మాత్రం పండిపోయిందబ్బాయ్!"

"మీరు— మీరు— నాన్నగారి—"

"ఆఁ! గుర్తొచ్చిందే! నేనూ మీనాన్న, ఇలాగే, ఈఇంట్లే ఈ గదిలోనే ఆడుకునేవాళ్ళం. నేనూ వాడూ, చిన్నా స్నేహితులం. చదువుకున్న కొద్దిపాటీ కలిసే చదువుకున్నా ఇలా మేం పేకాడుకుంటూ ఉండగానే మానాన్న చచ్చిపోయా చచ్చిపోతాడని నాకూ తెలుసు. నేను ఏంచెయ్యలేననీ తెలుస చచ్చేమనిషి ప్రాణం ఎగిరిపోకుండా పట్టుకుని వేలాడగలమ పోయేవాళ్ళ కోసం బ్రతికున్న వాళ్ళం - బ్రతకాల్సినవాళ్ళం, మ సరదాలు మానుకుంటామా! పంచుబాబూ! ఇంతకీ స్టేక్ ఎంత చెప్పారేకాదు. నిన్ననే పెన్షన్ వచ్చింది. జేబులో రెండొం లున్నాయ్. అసలు మీ బ్యాంకు ఎంత? ఎనభై అయితే ఫర్వాలేదు తలకిమించి ఆడను. పాతకాలం మనిషిని కదా!"

"షో! బతకడమేవిటీ, ఆట అయిపోయింది, పడడవే టచ్ డిక్! వెధవ టచ్చి రెండు రౌండ్లయినా వచ్చిందికాదు! బ్యాడ్‌లక్!" ఒకాయన షో చూపించాడు.

"ఇది పేకాటబాబూ! అవంతే! మా నాన్న పోయాడని కబురొచ్చింది. చేతిలో పేక టచ్ డిక్‌లో ఉంది, ఎలా వదిలెయ్యగలను చెప్పు! పిల్లవాళ్ళు వాళ్ళని కన్నవాళ్ళ ఎడల కృతజ్ఞులై ఉండాలా అని వాదించుకునేవాళ్ళం, మా రోజుల్లో! ఉండనక్కరలేదని నా ఉద్దేశ్యం. అంతే ఆనాడు నేను లేచి నాన్నని చూడటానికి వెళ్ళలే, చచ్చిన మనిషిని చూడడమెందుకు. చూసి చెయ్యగలిగిందేముంది కనక! వేదాంత ధోరణి నాకు ఆ రోజుల్లోనే అలవడిపోయింది. అంతే! అమ్మ మళ్ళీ నా ముఖం చూడలేదు. అయినా అమ్మ అమ్మేలే... చూద్దామనుకున్నా నే కనపడనిస్తేకదా (?) చిన్నవాళ్ళం, ఆ మాత్రం పట్టుదల సహజమేకదా!" ఆయన చెప్పుకుపోతున్నారు.

"ఒరేయ్! సుందరం! మా ఆవిడికి ఇంజక్షన్ కొనితెస్తానని చెప్పా! మరి నే లేస్తున్నా!" డబ్బులు సర్దుకుంటూ లేచిపోయాడో యువకుడు.

"అతను శేఖరం కొడుకు కదూ? ఏనాడో చూశా!" రామంగారు అడిగారు.

"శేఖరంగారి అబ్బాయి అతను కాదండీ!... సుందరం అంటే ఇతను!" మరొకతను సుందరాన్ని చూపించి లేచి నుంచున్నాడు. "ఒరేయ్ సుందరం! ఆఫీసు కెళ్ళాలిరా! బాగుండదు!"

వెంటనే వెళ్ళిపోయాడు.

"పోతే పోయారులేవోయ్ సుందరం... ఐదుగురం ఉన్నాం కదా... రెండు పేకలతో ఆడుకోవచ్చు... ఓ పేక ఏరేద్దామా?... ఎక్కువసేపు వద్దులే... ఒక్క రెండు రౌండ్లు..."

రామంగారు ముందుకు వచ్చి చక్రంలో ఇమిడి కూర్చున్నారు.

"సుందరం! నాకు ఒంట్లో నలతగా వుంది... నేపోతున్నా!" మరొకాయన జారుకున్నాడు.

"నలుగురితో ఏం ఆట... నేనూ పోతున్నా... ఇప్పటికే పొద్దెక్కింది!" మరొకతను లేచిపోయాడు.

"అదేమిటబ్బాయిలూ! ముచ్చటపడి నేను ఆటలో కూర్చుంటే ఒకరూ ఒకరూ ఏదో వంకపెట్టి వెళ్ళిపోతున్నారేమిటి? పేకాట మేనర్స్ ఇది కాదే. కొత్తచెయ్యి వస్తే ఇలాగేనా?... సుందరం... నువ్ చెప్పవోయ్! చూడండి పిల్లలూ! నేనూ వీళ్ళ నాన్నా ప్రాణస్నేహితులం. కొన్నివేల రూపాయలూ, కొన్ని సంవత్సరాలూ కలిసి తగలేశాం. ఇద్దరు దంపతుల మనసులు విరిచేశాం... ఇంత వాళ్ళమయ్యాం. పాపం, శేఖిగాడు, వీళ్ళ నాన్న ఇవాళ లేచి ఆడలేడుగాని, వాడితో ఆడకపోతేనే, వాడి కొడుకుతో ఎంచక్కా హాయిగా ఆడుకుందామన్న ఆశతో వచ్చాను. వాడితో చెప్పాగా మరేం ఫరవాలేదు పంచుబాబూ!"

"మీరెవరు సార్!"

లేచిపోతూ అడిగాడు మరొకాయన.

"ఏం నాయనా నువ్వూ వెళ్ళిపోతున్నావా? పేకాటలో ఎవరూ, ఏమిటి అన్నవి వృథా ప్రశ్నలు. పెళ్ళి సంబంధం కోసమైతే కులం, గోత్రం, సాంప్రదాయం ఇవన్నీ తెలుసుకోవాలి. కాని పేకాట కెందుకూ? అడగకూడని ప్రశ్నలు కావనుకో. కాని అనవసర మైన ప్రశ్నలు."

పేకదస్తా చేతిలోకి తీసుకున్నారు రామంగారు.

మారుమాటాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు మరో యువకుడు.

"రెండయిపోతోంది! నే పోతున్నా!" మరొకతను లేచాడు.

"ఉండు బాబూ! ముచ్చటగా ముగ్గురం మిగిలాం. ఒక్క ర్యాంకు ఎవరిదిపోతే వాళ్ళు లేచిపోదాం. ఆ తరువాత చెయ్యీ చెయ్యీ ఆడుకోవచ్చు!"

వీడండి శేఖరం గారబ్బాయ్! సుందరంగాడు! మీరు ఎంతో దూరంనుంచి వచ్చినట్టున్నారు. ఎంచక్కా హేండ్ టు హేండ్ ఆడు కోండి! శెలవ్!"

అంతా వెళ్ళిపోయారు. రామంగారూ, సుందరం మిగిలారు గదిలో.

"హేండ్ టు హేండ్ బాగుంటుందబ్బాయ్! సిగరెట్లయిపో యాయి! ఓ పెట్టె తెప్పించుకుంటా..." రామంగారు ముక్కలు పంచుతూ అడిగారు.

"క్షమించండి సార్! మీరు..."

"పోస్లేవోయ్, చెప్పేస్తా! అంతా చెప్పేస్తా... నాపేరు రామం. ప్రజలకయితే రామారావ్‌ని కాని మీ నాన్నకయితే రామం గాడినే! మా కోడలు పిల్లకి ముసలాడిని. నా భార్యకి పాపం దాని మాటెందుకులే ఈమధ్యనే చచ్చిపోయింది. వెర్రి నాగమ్మ, నేనెంత వెధవనయినా దాని భర్తను కదా – కొట్టినా తిట్టినా నా పంచనే వేలాడి నా పిల్లలందరినీ కని – కర్పూరం కణికెలా హరించిపోయింది. నా పిల్లలంటావా! నా పిల్లలు వాళ్ళు. చిన్నతనంలో నేనూ మీ నాన్నాకూడా ఒకే సిద్ధాంతాన్నీ, నమ్మకాన్నీ నమ్ముకున్న మనుషులం. మనం మన తల్లిదండ్రులకి ఏవిధంగానూ కృతజ్ఞులమై ఉండక్కర్లే దని మా విశ్వాసం. వాళ్ళు మనల్ని అడిగి మనని కనలేదు. అలాగే అమ్మా నాన్నా నా కళ్ళకి దూరంగానే చచ్చిపోయారు. వాళ్ళకి నేను ఏమీచెయ్యలేదు. వాళ్ళకి నేను ఏమీ చెయ్యకపోయినతరువాత నాపిల్లలు మాత్రం నాకు ఋణపడి ఉండాలని నేనెలా అనుకోగలను! అనుకుంటే మాత్రం ఇప్పుడది చెల్లుతుందా? నా తండ్రి తలకి కొరివి పెట్టడానికి వెళ్ళని నా తలకి నా కొడుకు మాత్రం ఎందుకు కొరివి పెట్టాలి? పెట్టక్కర్లేదు. పెట్టే ప్రస్తావన రానేరాదని కోడలుపిల్ల తెగేసి చెప్పేసిందికూడా!... ఆ అమ్మాయి చిన్నదయితేనేం, వాదన అద్భుతమనుకో! మంచి సంప్రదాయమైన కుటుంబమని ఏరి కోరి తెచ్చి చేసుకున్నాం. అప్పుడు మా ఇంటిదీ బలికుంచి. కానయితేనేం ఆ పిల్లని అనే హక్కు నాకు లేనేలేదోయ్! అందుకే అనలేదుకూడా! జరిగిన సంగతి ఉన్నది ఉన్నట్టూ చెబుతున్నానులే! ధర్మాన్ని నేను రక్షిస్తేగా అది నన్ను రక్షించడానికి? దాన్ని నేను రక్షించ కుండా, పట్టించుకోకుండా, నిర్లక్ష్యం చేసి, ఇప్పుడు అది నన్ను రక్షించలేదనడం సబబుకాదే! పాపం మా అమ్మ శాపం పెట్టాలనికాదు కాని శాపం పెట్టినట్టే అనేది. నేను ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు 'ఒరే నాయనా

అట్టువేసి తిరగేసినట్టేరా !' అని. అట్టు సంగతి ఆరోజుల్లో నాకు తెలియదనుకో. అట్టు అసలు తిరగబడదని అనుకున్నానేమో ! నా తల్లికికాని తండ్రికికాని నేను కొరగాలేదు. నాతండ్రి చచ్చిపోతే లేచి చూడడానికి వెళ్ళలేదు నేను, పేకాటనంచి. మరి నా కొడుకు కాని నా ముక్కూ మొహమూ ఎరగని నాకోడలుపిల్ల కాని నాకెందుకు చెయ్యాలి ? అదేం బాబూ ! ఆట మధ్యలో నీ పేకలో పధ్నాలుగో ముక్క కనపడ్డట్టు అలా అయిపోతున్నావేం? చచ్చేవాడు ఎలానూ చస్తాడు. ఆట సంగతి ఏదో తేల్చుకునే లేద్దాం...''

రామంగారు ముక్కలు పంచేశారు....కాని సుందరం మాత్రం లేచినుంచున్నాడు.

"చూడబ్బాయ్ ! నాకూ రెండేళ్ళ క్రిందట పక్షవాతం వచ్చింది. పేకాట ఆడేవాళ్లందరికీ సాధారణంగా వచ్చే జబ్బేనట అది. నేను చచ్చిపోతాననుకున్నారు నా కొడుకులు. అయితేనేం మా స్నేహితుడు సుధాకర్‌గాడు నన్ను చావనిస్తేనా ?... ఎక్కడనుంచి ఊడిపడ్డాడో ఎలా ఊడిపడ్డాడో వైర్ వర్క్‌లా దిగివచ్చాడు. "ఒరేయ్ రామంగా! నీ మొహం ఈడద ! కాలూ, చెయ్యి పడిపోయి, నీ కొడుకూ కోడలూ నిన్ను అసహ్యించుకుంటూ ఉంటే ఇలా ఈ మంచం మీద ఈ కొంపలో చచ్చే బదులు, ఇంతకంటె హాయిగా ఉండే నరకంలో పడేస్తా రారా ! అంటూ నన్ను అస్పత్రిలో పడేశాడు వెధవన్నర వెధవ. వెళ్లిపోతూచూశాను. నా కొడుకు ముఖం, కోడలు ముఖం వెయ్యి క్యాండిల్ బల్బుల్లా మెరిసిపోయాయి. ఆస్పత్రినుంచి అటునుంచి అలాగే స్మశానానికి తీసుకుపోవచ్చనీ ! నక్షత్రాలూ అవీ బాగులేక పోయినా కొంప ఖాళీ చెయ్యడం లాంటి ముజ్జిడ్డులుండవనీ, ప్రాణం సుఖాన్న పడ్డదనీ మహదానందభరితులైపోయారు."

రామంగారు కొద్దిగా వంకపోయిన చెయ్యివంక చూసుకున్నారు.

"సార్!" సుందరం కళ్ళు మసకమసకలాడుతున్నట్లనిపించింది.

"అదేమిటోయ్ అలా అయిపోతున్నావ్ ! నిజం చెబుతున్నా, మా పెద్దాడు మాత్రం మహాసంతోషించేడనుకో ? ఆస్పత్రి ధనరుకి ఈ ముసలిప్రాణం రెండు మూడు రోజుల కంటె తట్టుకోలేదనుకున్నాడు. మహా దర్జాగా దశాహం చేసేద్దామనుకున్నాడు. కాని వెధవ గోల మనవాళ్ళు చెప్పనే చెప్పేశారు "పాపీ చిరాయుః" అని. అసలు నాకు చావాలని లేదుకాని నిజంగా చావాలని ఉన్నా అ సుధాకర్‌గాడు నన్ను చావనిస్తాడా ? నర్సులందరికీ వాడి పెత్తల్లి కొడుకుననీ, దిక్కులేని వెధవననీ చెప్పి కంటికి రెప్పలా కాపాడుకోమని రిచ్చాడు. దొంగరాస్కెల్! ఎంతయినా పెద్ద డాక్టరకదా ! వ చెబితే వాళ్లు నన్ను చంపలేకపోయారు. పైగా బ్రతికించి బయ గెంటేశారు .."

"ఒరేయ్ సుందూ ... సుందుగా .."

క్రిందనుంచి పిలుపు. కోలాహలం తగ్గిందేమో మేడమీదవర వినపడింది.

క్షమించండి రామంబాబాయ్ !" సుందరం గొంతు వణికిం

"అదెందుకబ్బాయ్! అలా డీలా పడిపోయావ్! మా పెద్ద వెధ ఇలాగే 'నాన్నా!' అంటూ నన్ను వాటేసుకున్నాడు. నేను ఆస్పత్రి చచ్చిపోలేదని వాడికితెలీదు. ఎప్పుడు తెలుసుకున్నాడో నాకూ తెలీద ఆస్పత్రినుంచి విడుదలై ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద మరో ఊరు వెళ్ళిపోయాన నా కొడుక్కి ఈ మాటచెప్పకద్దని ఆ వెధవ సుధాకరంగాడు నా చెప్పి, నాచేత ఒట్టు వేయించుకున్నాడు. చిన్నతనంలోవేసిన ఒ యాత గట్టుమీద పెట్టేస్తామనుకో... ఒట్టంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. నేన నీవయసులో ఎదురింటి మీనాక్షికి ఓరోజు ఒట్టువేశా! కాని పాపం అ గట్టుమీద పెట్టేసేఒట్టని దానికి తెలియదు. పిల్లకాకికేంతెలుసు ఉండేల దెబ్బ! సరేలే ఆకాకి గోలెందుకిప్పుడు. దేనిగురించి చెబుతున్నాను ఒట్టుసంగతి. నేను మావాడికి ఉత్తరం రాయకూడదనిచెప్పి ఉత్తర రాయనని మూడుసార్లు ఒట్టు వేయించుకున్నాడు. అసాధ్యుడు సుధాకరుగాడు. ఇంతవయసొచ్చినా ఒట్టు తీసి గట్టుమీద పెడితే లోక ఏమంటుంది? లోకంగోల మనకెప్పుడూ పట్టలేదనుకో సుధాకరంగా మంటాడు. నే ఉత్తరం రాయలే. కానీ ఓరోజు మా రెండోవాడూ పెద్దాడూ ఇద్దరూ కట్టకట్టుకుని ఊడిపడ్డారు. "క్షమించునాన్నా"! అంటే "క్షమించునాన్నా!" అంటూ ఇద్దరూ కళ్ళలో నీళ్ళు తిప్పుకున్నార పెద్దాడైతే మరీని.... అప్పుడు వాళ్ళతో ఏమనాలో, ఏం మాట్లాడాల ఎలామెలగాలో చెప్పలేదు ఆ సుధాకరుగాడు. అందుకే వెధవలిద్దరి అక్కున చేర్చుకున్నాను. నాకంట్లోనూ నీళ్ళొచ్చాయిలే. "వెధవల్లారా బ్రతికి పోయానని ఏడవకండ్రా మరిఖర్చులేం లేవుగా... మిగిలి పిప్పీపిసరూ మీకే ఇచ్చేస్తాలెండి!"అని ఊరడించాను.ఇద్దరూ భోరుమ ఏడ్చారులే. కోడలు పిల్లలూ రంగప్రవేశం చేశారు. అందంగా ఏడ్చార సినిమాలో కథ చూస్తారుగా.... ఇప్పుడు వాళ్ళదగ్గరే ఉంటున్నా చెరో ఆరునెల్లూ. ఇంతకీ సుందరం మా శేఖిగాడిని ఇక్కడ, ఈ

నిండు ఇంట్లో ఇలాచంపడం కంటె ఆస్పత్రిలో పడేస్తే వాళ్లు పీడు లేవ లేక పక్క ఖరాబు చేస్తుంటే ఓ గంటకి కాకపోతే మరోనాలుగు గంటల కయినా చూస్తారుకదా! వాడ్ని గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో పడెయ్య కూడదూ! ఆ సుధాకర్‌గాడికి పీడ లాంటివాళ్ళంటే బహు ప్రేమ.... మహా మక్కువ... నీకూ, నీభార్యకీ, నీపిల్లలకీ బాబూ అడగడం మరిచేపోయాను. నీకు పిల్లలా?"

"ఇద్దరు !"

"మరేం, ఫరవాలేదయితే! మరో ముప్పై ఏళ్ళవరకూ బాధలేదు. ఆ తరువాత వాళ్లునిన్ను ఆస్పత్రిలోనే పడేస్తారో, వాళ్ళే ఇల్లుఖాళీచేసి నీ కర్మాన నిన్ను వదిలేస్తారో ఎవరుచెప్పగలరు? ఆ తరంవాళ్ళెలా ఉంటారో, మాతరం వాళ్ళమెలా చెప్పగలం బాబూ రెండు దాటిపోయి నట్టుంది. ఆ సుధాకరంగాడు నాకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటాడు. ఫరవాలేదులే నాన్న ఆస్పత్రినుంచి తిరిగి రాలేడు. వచ్చినా! ఆ సుధా కర్‌గాడు రానియ్యడుగా. గట్టిగా ఒట్టేయించుకుని మరీ ఆస్పత్రిలో చేర్చుకుంటాడు!"

సుందరానికి అయోమయంగా ఉంది. ఇది నిజమా, కలా? హాస్యమా, తద్విరుద్ధమా?

అంత ముసలాయన కాలు లాగుకుంటూ చకచక మెట్లుదిగి ఈలలాంటి శబ్దంచేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

సుందరం మేడ దిగి వచ్చేసరికి టాక్సీ తెచ్చేసి ముసలాయన్ని డ్రైవర్ సాయంతో అందులో ఎక్కించేస్తున్నాడు.

"బాబూ! బాబూ! మీరెవరో నాకు తెలియదు. ఆడదాన్ని... నా చేతిలో ఏముంది బాబూ! ... ఆయన తరఫున మిమ్మల్ని నేను క్షమాపణ అడుగుతున్నా!"

బయలుదేరుతున్న కారు దగ్గరకొచ్చింది ఇంటికోడలు. ఇంటికి దీపం. ఇల్లాలు.

"చూడుతల్లీ! ఈ శేఖిగాడు ఇంకా బ్రతికేఉన్నాడు. బ్రతికే ఉంటాడు కొన్నాళ్ళపాటు... కంట తడిపెట్టకు... వాడిని చంపడానికి ఇంకా వ్యవధి కావాలి. మంచి నిద్రవేళ, ఎండవేళ, బయటకు ఎందుకొచ్చావమ్మా! మరేం అనుకోను అట్టు తిరగబడకుండా చూసుకో!"

కారు ముందుకు కదలబోయింది.

"క్షమించండి రామం బాబాయ్!" సుందరం ఏదో చెప్పబోయాడు.

"ఏమిట్రా ఇది?" శేఖరం గారికి తెలివి వచ్చింది.

"ఏంలేదు నాన్నా!... నిన్ను బాబాయి ఆస్పత్రికి తీసుకెళు తున్నారు. నాకు కనువిప్పు కలిగించారు. స్నేహితుడు ఆయన్ను రక్షించారు. మిమ్మల్ని ఆయన రక్షించాలనుకుని వచ్చారు. ధర్మం ఆయన్ను కాపాడింది కనుక ఆయన ధర్మాన్ని కాపాడాలను కుంటున్నారు. బాబూ! మీరు రామం బాబాయే కాదు, దేవుడు బాబాయ్! నన్ను క్షమించండి! నన్నూ ఆస్పత్రికి రానివ్వండి!" సుందరం కళ్ళనిండా నీళ్ళతో గొంతు బొంగురు పోతుండగా అడిగాడు.

"ధర్మం ఏమిట్రా అబ్బీ! వీడెవడో తెలుసా? డాక్టర్ రామనాథమని నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. తల్లిదండ్రుడు అంటే విపరీతమైన భక్తి వీడికి."

పోనియ్‌బ్రోయ్!"అంటూ రామంగారు చెప్పారు స్నేహితుడితో "దొంగరాస్కెల్! మనం పేకాట ఫ్రెండ్స్‌మని నేనింతసేపూ వాడ్ని నమ్మించా. నువ్ నోరుమూసుకో! అబ్బాయ్! నాకూ పేకాటంటే ఇష్టమే... ఇప్పటికి ఆడుతా... మీనాన్న మాటలకేం గాని... మనం ఓరోజు కూర్చుని చెయ్యి చెయ్యి ఆడుకుందాం... సరేనా!"

ఆ ముసలాడి ముఖంలోకి చూడ్డానికి సుందరానికి ధైర్యం చాలలేదు... అతని ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు.